Lieta Nr. 1A-0051-18
ECLI:LV:KURT:2018:0803.1A69005118.3.S

S P R I E D U M S
Ventspilī, 2018.gada 3.augustā

Kurzemes rajona tiesa
tiesnese Ilona Rudzīte,
rakstveida procesā izskatīja /pers. A/ sūdzību par Rīgas pašvaldības policijas priekšnieka /pers. B/ 2018.gada 23.aprīļa lēmumu Nr./numurs/,

k o n s t a t ē j a

2018.gada 9.martā Rīgas pašvaldības policijas Centra pārvaldes inspektors Valsts amatpersona sastādījis administratīvā pārkāpuma protokolu - lēmumu Nr./numurs/ par to, ka 2018.gada 9.martā plkst.14:25 transportlīdzeklis ROVER, valsts reģistrācijas numurs /reģistrācijas numurs/, bija novietots stāvēšanai Kr.Valdemāra ielā 76, Rīgā, iekšpagalmā uz gājēju ietves, kur tas nav atļauts, neievērojot Ceļu satiksmes noteikumu 121.9 punkta noteiktās prasības, un, pamatojoties uz Ceļu satiksmes likuma 43.^{2} pantu, Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk - Latvijas APK) 149.^{10} panta ceturtās daļas 5.punktu par minēto pārkāpumu uzlikts naudas sods transportlīdzekļa īpašniekam (valdītājam) 30 EUR apmērā (lietas 10.lapa).

/pers. A/ (turpmāk arī - Sūdzības iesniedzējs) lēmumu pārsūdzējis.

Izskatot /pers. A/ sūdzību, Rīgas pašvaldības policijas priekšnieks /pers. B/ (turpmāk arī - Iestāde) 2018.gada 23.aprīlī pieņēmis lēmumu Nr./numurs/ (turpmāk arī - Lēmums), ar kuru 2018.gada 9.marta Rīgas pašvaldības policijas (turpmāk arī - RPP) Centra pārvaldes inspektora Valsts amatpersona lēmums atstāts negrozīts.

Lēmumā, par kuru iesniegta sūdzība, norādīts, ka Iestādei izskatot /pers. A/ 2018.gada 22.marta sūdzību (turpmāk - Sūdzība Nr.1) par RPP Centra pārvaldes inspektora Valsts amatpersona (turpmāk - Amatpersona) 2018.gada 9.martā sastādīto administratīvā pārkāpuma protokolu - lēmumu Nr./numurs/ (turpmāk - Lēmums Nr.1), noskaidrots, ka 2018.gada 9.martā plkst.14:25 Krišjāņa Valdemāra ielā 76, Rīgā, Amatpersona konstatēja, ka transportlīdzeklis Rover Mini, ar valsts reģistrācijas numuru /reģistrācijas numurs/, (turpmāk - Transportlīdzeklis) novietots stāvēšanai uz ietves vietā, kur tas nav atļauts. Ministru kabineta 2015.gada 2.jūnija noteikumu Nr.279 "Ceļu satiksmes noteikumi" (turpmāk - CSN) 121.9.apakšpunkts nosaka, ka aizliegts apstāties un stāvēt uz ietvēm, gājēju ceļiem, gājēju un velosipēdu ceļiem, kopīgiem gājēju un velosipēdu ceļiem, velosipēdu ceļiem un velojoslām, izņemot šo noteikumu 117.punktā minētos gadījumus. CSN 117.punkts nosaka, ka stāvvietās pie ietves vai, uzbraucot uz ietves, ja stāvvieta apzīmēta ar 529., 537. vai 539. ceļa zīmi un 830.-839. papildzīmi, tajās norādītajā veidā atļauts stāvēt motocikliem, tricikliem, kvadricikliem un vieglajiem automobiļiem bez piekabēm, bet, ja stāvvieta apzīmēta ar 830. vai 831. papildzīmi, - arī vieglajiem automobiļiem ar piekabēm, kā norādīts ar attiecīgo papildzīmi un ceļa apzīmējumiem. Par CSN 121.9.apakšpunkta prasību neievērošanu administratīvā atbildība noteikta Latvijas APK 149.^{10} panta ceturtās daļas 5.punktā. Ņemot vērā norādīto, Amatpersona pieņēma Lēmumu Nr.1, ar kuru Transportlīdzekļa īpašniekam (valdītājam), pamatojoties uz Ceļu satiksmes likuma (turpmāk - CSL) 43.^{2} pantu, Latvijas APK 214.^{1} pantu un RPP 2016.gada 30.jūnija iekšējiem noteikumiem Nr.5-nts "Par amatpersonu tiesībām izskatīt administratīvo pārkāpumu lietas un pieņemt lēmumus par Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 214.^{1} panta pirmajā daļa minētajiem pārkāpumiem", uzlika naudas sodu trīsdesmit *euro* apmērā. Sūdzībā Nr.1 norādīts, ka nama Krišjāņa Valdemāra ielā 76, Rīgā, pagalmā izvietotas saskaņotas ceļa zīmes, kas atļauj novietot transportlīdzekļus stāvēšanai tikai ar noteiktām atļaujām. Transportlīdzekļi, tajā skaitā Transportlīdzeklis, novietoti uz privātīpašumā esošās teritorijas. Transportlīdzekļu novietošanu nama pagalmā regulē CSN 13.nodaļa, kurā paredzēti tikai divi nosacījumi transportlīdzekļu novietošanai konkrētajā vietā, kurus Transportlīdzekļa novietojums nepārkāpa. Papildus Sūdzības iesniedzējs norāda, ka fakts, ka gar ceļa brauktuvi tiek novietotas betona flīzes vai izklāts bruģis, ko izdarījuši paši zemes īpašnieki, nenozīmē, ka tā ir ietve, ko RPP nav pierādījusi. Sūdzības iesniedzējs lūdz atcelt Lēmumu Nr.1. Izvērtējot Sūdzības iesniedzēja argumentus, norādīts, ka saskaņā ar Latvijas APK 286.panta pirmās daļas nosacījumiem, sūdzību vai protestu par administratīvā pārkāpuma lietā pieņemto lēmumu augstāka iestāde izskata rakstveida procesā 30 dienu laikā pēc sūdzības vai protesta saņemšanas, bet lietās par satiksmes noteikumu pārkāpumiem - pēc visu lietas materiālu saņemšanas. CSL 19.panta pirmajā daļā noteikts, ka ceļu satiksmes dalībniekiem ir jāizpilda šā likuma, CSN un citu normatīvo aktu prasības, kas nosaka ceļu satiksmes dalībnieku pienākumus; jāizpilda policijas darbinieku un to personu norādījumi, kuras pilnvarotas regulēt satiksmi, kā arī jāievēro luksoforu signālu, ceļa zīmju un ceļa apzīmējumu prasības; 41.panta pirmajā daļā noteikts, ka ceļu satiksmi regulē un uzrauga policijas darbinieki un citas likumos un citos normatīvajos aktos tam pilnvarotas personas. Latvijas APK 243.panta pirmā daļa nosaka, ka pierādījumi administratīvā pārkāpuma lietā ir jebkuras šajā kodeksā paredzētajā kārtībā iegūtas un noteiktā procesuālajā formā nostiprinātas ziņas par faktiem, kuras administratīvā pārkāpuma lietvedībā iesaistītās personas savas kompetences ietvaros izmanto, lai pierādītu administratīvā pārkāpuma esamību vai neesamību un noskaidrotu citus apstākļus, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā; otrā daļa nosaka, ka iestādē pierādīšanas pienākums administratīvā pārkāpuma lietvedībā ir institūcijai (amatpersonai), kura sauc personu pie administratīvās atbildības [..]. RPP Centra pārvaldes darbinieki notikuma vietā ieradās pēc 2018.gada 9.marta plkst.13:03 saņemta izsaukuma, par to, ka Krišjāņa Valdemāra ielā 76, Rīgā, vairāki transportlīdzekļi novietoti stāvēšanai uz ietves. No administratīvā pārkāpuma lietā esošajiem materiāliem - fotoattēliem un Lēmuma Nr.1, konstatējams, ka Transportlīdzeklis ar diviem sānu riteņiem ir novietots stāvēšanai Lēmumā Nr.1 norādītajā vietā un laikā uz gājēju ietves vietā, kur tas ir aizliegts. Saskaņā ar CSN 2.18.apakšpunktu, ietve ir ceļa daļa, kas

paredzēta gājējiem. Ietve piekļaujas brauktuvei vai ir atdalīta no tās. No minētās tiesību normas secināms, ka ietvi no brauktuves nodala pēc tās funkcionālās nozīmes, proti, ietve ir paredzēta gājēju kustībai. Ceļu satiksmes noteikumi nenoteic ietves kā ceļa daļas konkrētu platumu, bet gan noteic, ka tā piekļaujas brauktuvei vai ir atdalīta no tās. [..] CSN neparedz ceļa zīmi "ietve", līdz ar to brauktuve no ietves netiek nodalīta ar ceļa zīmēm, bet jau attiecīgā ceļa posma izbūves procesā, izbūvējot ietvi augstāk nekā ceļa braucamo daļu, vai arī citādāk nodalot to no ceļa brauktuves. Tādejādi jau būvniecības procesā tiek panākts, ka brauktuves un ietves robežas ir vizuāli viegli uztveramas. Tas apstāklis, ka ar transportlīdzekli ir iespējams uzbraukt uz attiecīgās vietas, nepadara šo vietu par tādu, kas paredzēta transportlīdzekļu kustībai, [..]. Tiesas ieskatā nav izšķirošanas nozīmes arī tam, cik augsts ir paaugstinājums un cik plata un kādas konfigurācijas ietve ir, jo tas nemaina vietas funkcionālo dabu, proti, tā paredzēta gājējiem. CSN 13.sadaļas "Ceļu satiksme dzīvojamās zonās" 141.punktā noteikts, ka transportlīdzekļu stāvēšana dzīvojamās zonās atļauta tikai speciāli paredzētās stāvvietās. Ja tādu stāvvietu nav vai ja tās ir aizņemtas, transportlīdzekļu stāvēšana atļauta tikai vietās, kur tas netraucē gājēju pārvietošanos vai citu transportlīdzekļu braukšanu. Savukārt 144.punktā minēts, ka šajā nodaļā minētās prasības attiecas arī uz daudzdzīvokļu namu pagalmiem. No minētā izriet, ka stāvēšanai dzīvojamā zonā ir paredzēti stingrāki noteikumi, nekā to paredz CSN 11.sadaļas "Apstāšanās un stāvēšanas" normas. Ja dzīvojamajā zonā konstatēts tāds apstāšanās un stāvēšanas noteikumu pārkāpums, kas regulēts kādā 11.sadaļas punktā [..], atbildība par šīs normas pārkāpšanu netiek izslēgta tikai tādēļ, ka pārkāpums noticis dzīvojamā zonā. [..] ar tiesu praksē vairākkārt nostiprinātu judikatūru ir atzīts, ka uz dzīvojamām zonām attiecināmas gan CSN 11.nodaļā noteiktās prasības, gan papildus 13.nodaļā noteiktās prasības. Tādējādi daudzdzīvokļu namu pagalmos, kuros ir spēkā dzīvojamām zonām paredzētie ceļu satiksmi regulējošie noteikumi, automašīnas vadītājam ir jāievēro arī citi CSN minētie apstāšanās un stāvēšanas noteikumi, [..], t.i., konkrētā gadījumā arī CSN 121.9.apakšpunkta noteikumi. Administratīvā apgabaltiesa līdzīgā lietā ir atzinusi, ka nepamatota ir atsaukšanās uz to, ka zemesgabala daļa atrodas ārpus Rīgas pašvaldības institūciju noteikto sarkano līniju robežām un ir daļa no kādai privātpersonai piederošā nekustamā īpašuma. [..]. Secināms, ka minētā teritorija ir publiski pieejama un atbilst publiskas ārtelpas pazīmēm. Tiesiskās attiecības ceļu satiksmē, cita starpā, regulē CSL un CSN. CSL 2.panta 1.punkts nosaka, ka šā likuma mērķis ir noteikt ceļu satiksmes norises un ceļu satiksmes drošības organizatoriskos un tiesiskos pamatus Latvijā, lai aizsargātu cilvēku dzīvību un veselību, vidi, kā arī fiziskajām un juridiskajām personām piederošo mantu. No minētā izriet, ka attiecības ceļu satiksmē ir publisko tiesību regulācijas priekšmets, līdz ar to šajās tiesiskajās attiecībā pretstatā privāto tiesību principam - atļauts viss, kas nav aizliegts, piemērojams publisko tiesību princips - atļauts vien tas, kas noteikts tiesību normās. CSL 38.panta pirmā daļa nosaka, ka satiksmi uz ceļiem organizē ar ceļa zīmēm, ceļa apzīmējumiem, luksoforiem, transporta un gājēju plūsmas nožogojumiem un citiem tehniskajiem līdzekļiem, kas atbilst Latvijā obligāto standartu un citu normatīvu prasībām. Kā atzinis Senāts, ceļa zīmes ir īpaša veida administratīvie akti, kas ietver vispārēju rīkojumu (sk. Senāta 2008.gada 7.marta lēmuma lietā Nr.213/2008 7. punktu). Proti, ceļa zīmes regulē nenoteikta skaita satiksmes dalībnieku rīcību nenoteikta skaita gadījumos. Ņemot vēra iepriekš minēto, konstatēts, ka transportlīdzekļu novietošana stāvēšanai Lēmumā Nr.1 norādītajā vietā nav regulēta ar ceļa zīmi vai ceļa apzīmējumu, kas atļautu novietot stāvēšanai Transportlīdzekli, neievērojot CSN 121.9.apakšpunktā noteiktās prasības, proti, šajā vietā nav izvietota 537. ceļa zīme "Stāvvieta" vai kāda cita ceļa zīme. Tiesu praksē līdzīgos gadījumos ir atzīts, ka situācijā, kad vadītājs nolēmis novietot transportlīdzekli stāvēšanai konkrētā vietā, vadītājam vispirms ir jāpārliecinās par ceļu satiksmes režīmu konkrētajā vietā. [..] jebkuram transportlīdzekļa vadītājam novietojot stāvēšanai savu transportlīdzekli, neatkarīgi no savas rīcības motīviem, ir pienākums pārliecināties par transportlīdzekļu stāvēšanas režīmu konkrētajā ceļa posmā. Lietas izskatīšanas gaitā nav konstatēti Latvijas APK 239. pantā noteiktie apstākļi, kas nepieļauj lietvedību administratīvā pārkāpuma lietā. Latvijas APK 32.panta pirmā daļa nosaka, ka sodu par administratīvo pārkāpumu uzliek ietvaros, ko nosaka normatīvais akts, kurā paredzēta atbildība par izdarīto pārkāpumu, stingrā saskaņā ar šo kodeksu un citiem aktiem par administratīvajiem pārkāpumiem. Par Latvijas APK 149.^{10} panta ceturtās daļas 5.punkta pārkāpumu ir paredzēts tikai viens soda veids un apmērs - naudas sods trīsdesmit *euro* apmērā. Latvijas APK 22.pants nosaka, ka administratīvais sods ir atbildības līdzeklis un tiek piemērots, lai personu, kura izdarījusi administratīvo pārkāpumu, audzinātu likumu ievērošanas un sadzīves noteikumu cieņīšanas garā, kā arī lai tiklab tiesību pārkāpējs, kā citas personas neizdarītu jaunus pārkāpumus. Lai sasniegtu Latvijas APK 22.pantā noteikto administratīvā soda mērķi, secināts, ka Lēmums Nr.1 atstājams negrozīts. Ņemot vērā iepriekš minēto, pamatojoties uz Latvijas APK 287.panta pirmās daļas 1. punktu, RPP priekšnieks /pers. B/ nolēmis Amatpersonas Lēmumu Nr.1 atstāt negrozītu, bet Iesniedzēja Sūdzību Nr.1 noraidīt (lietas 6.-7.lapa).

Nepiekrītot Iestādes Lēmumam, /pers. A/ tiesā iesniedza sūdzību par Lēmumu (turpmāk - Sūdzība), kurā norādīts, ka 2018.gada 26.aprīlī saņēmis Lēmumu. Minētam Lēmumam nepiekrīt pilnībā. Sūdzībā norādīts, ka transportlīdzeklis Rover, ar valsts reģistrācijas numura zīmi /reģistrācijas numurs/, tika novietots uz zemes, kas ir privātīpašums, daudzdzīvokļu nama pagalmā, kas ir atzīstama par blakus teritoriju, teritorijā, kurā ir atļauts atstāt stāvēšanai transportlīdzekļus tikai ar speciālām atļaujām, jo tajā ir uzstādītas valsts un pašvaldības institūcijās saskaņotas ceļu zīmes. Rīgas pašvaldības policijas priekšnieks Lēmumā atsaucies uz 2012.gada 31.oktobra spriedumu lietā Nr.142248412 un kā argumentāciju soda piemērošanai un lēmuma atstāšanai spēkā norādījis, ka CSN neparedz ceļa zīmi "ietve", bet gan jau izbūves procesā tiek panākts, ka tā tiek izbūvēta augstāk nekā ceļa braucamā daļa un tādejādi jau būvniecības procesā tiek panākts, ka brauktuves un ietves robežas ir vizuāli viegli uztveramas. Bez tam, atsaucoties uz minēto tiesas spriedumu, norādīts, ka tam nav izšķirošas nozīmes cik augsts ir paaugstinājums, cik plata un kādas konfigurācijas ietve, jo tas nemaina tās funkcionālo dabu, proti, tā paredzēta gājējiem. Jau iesniedzot Sūdzību Nr.1, nepastāvēja un nepastāv strīds par to, ka ir darbības, kas ir aizliegtas uz gājēju ietvēm un saistībā ar tām pilnībā var piekrist minētā spriedumā paustajām atziņām. Bet svarīgi ir tas, ka konkrētajā lietā ir strīds par to vai tā ir ietve. Proti, jau iepriekšējā sūdzībā norādīts, ka šīs flīzes, jā, uz paaugstinājuma, ko varētu uzskatīt par robežu, kas nošķir brauktuvi, ir uzlikuši paši dzīvokļu īpašnieki, lai novietotu tur savus transportlīdzekļus. Tai vietā nekad iepriekš un arī tagad, pie pašu izvietotām betona flīzēm, nav bijusi izbūvēta gājēju ietve, ko apstiprina gan dzīvojamā nama un tā teritorijas izbūves projekts, kas pieejams Valsts zemes dienestā, gan novietojums plaknē. Proti, vizuāli apskatot dzīvē ir redzams, ka šī ceļa apmale, ko Rīgas pašvaldības policijas darbinieki vēlas uzskatīt par gājēju ietvi, nenodrošina gājējiem ne kustību no kādas ietves līdz kādai citai, ne piekļūšanu ieejai savā namā, ne iešanu gar savu namu. Līdz ar to, vienīgais, kas konkrētajā un tamlīdzīgās situācijās būtu konstatējams, ir tas, ka nama iedzīvotāji, īpašnieki transportlīdzekļus novieto ar diviem sānu riteņiem zaļajā zonā uz pašu izklātas betona flīžu strīpas. Rīgas pašvaldības policijas priekšnieks savā Lēmumā neargumentē, kāpēc būtu uzskatāms, ka vieta, kur atradās transportlīdzeklis, ir ietve. Valsts iestādei, vainojot kādu personu pārkāpuma izdarīšanā, ņemot vērā judikatūrā atzīto, ka personas vainojamība administratīvā pārkāpuma izdarīšanā ir pielīdzināma kriminālprocesā esošai apsūdzībai, ir jāievēro noteiktas normatīvo aktu prasības un jānorāda precīza pārkāpuma izdarīšanas vieta un būtība. Transportlīdzeklis stāvēja nama pagalmā, kas nemaz netiek norādīts. No lēmuma secināms, ka Transportlīdzeklis bez maz vai ticis atstāts uz gājēju ietves, kas atrodas blakus Krišjāņa Valdemāra ielas brauktuvei, pretī 76.namam. Būtu apstrīdams arī cits Rīgas pašvaldības policijas priekšnieka arguments. Proti, viņš atsaucas uz tiesu judikatūru un norāda, ka stāvēšanai dzīvojamā zonā, kam pielīdzināmi ir arī dzīvojamo māju pagalmi, ir paredzēti stingrāki noteikumi, nekā to paredz CSN 11 .sadaļa. Tātad Rīgas pašvaldības policijas priekšnieks, pamatojoties uz senāku judikatūru, kas mēdz mainīties, grib uzsvērt, ka daudzdzīvokļu namu pagalmos ir paredzēta daudz stingrāka kārtībā, nekā tas būtu ārpus tiem. Šāds secinājums ir absurds un neloģisks, ņemot vērā, ka sabiedrības drošības apdraudējuma risks ir daudz augstāks ārpus tiem. Savukārt, ja gribētu apgalvot, ka riska pakāpe ir daudz augstāka namu pagalmos un citās blakus teritorijās, tad tas nonāktu pretrunā ar Ceļu satiksmes likuma mērķi, tas ir, aizsargāt cilvēku dzīvību un veselību, vidi, kā arī fiziskajām un juridiskajām personām piederošo mantu uz ceļa, jo transportlīdzekļu plūsma ārpus namu pagalmiem ir lielāka, ārpus tiem ir pieļaujams lielāks braukšanas ātrums un līdz ar to arī apdraudējuma risks lielāks. Ņemot vērā minēto, pamatojoties uz Latvijas APK 288.pantu, 289.pantu, 289.^{1}

pantu un 289.^{12} panta otrās daļas 2.punktu lūgts atcelt lēmumu Nr.D57/01/512480215/1 un lietu izbeigt (lietas 1.-4.lapa).

Tiesā saņemti Rīgas pašvaldības policijas pilnvarotā pārstāvja zvērināta advokāta D.Kalniņa paskaidrojumi, ka no lietā esošajiem materiāliem - fotoattēliem un administratīvā pārkāpuma protokola vienozīmīgi izriet, ka 2018.gada 9.martā Krišjāņa Valdemāra ielā 76, Rīgā, Transportlīdzeklis tika novietots stāvēšanai uz ietves vietā, kur tas ir aizliegts. CSN 121.9.apakšpunktā noteikts, ka aizliegts apstāties un stāvēt uz ietvēm, gājēju ceļiem, gājēju un velosipēdu ceļiem, kopīgiem gājēju un velosipēdu ceļiem, velosipēdu ceļiem un velojoslām, izņemot šo noteikumu 117. punktā minētos gadījumus. Savukārt CSN 117.punktā paredzēts, ka Stāvvietās pie ietves vai, uzbraucot uz ietves, ja stāvvieta apzīmēta ar 529., 537. vai 539. ceļa zīmi un 830.-839. papildzīmi, tajās norādītajā veidā atļauts stāvēt motocikliem, tricikliem, kvadricikliem un vieglajiem automobiļiem bez piekabēm, bet, ja stāvvieta apzīmēta ar 830. vai 831. papildzīmi, - arī vieglajiem automobiļiem ar piekabēm, kā norādīts ar attiecīgo papildzīmi un ceļa apzīmējumiem. Par CSN 121.9. apakšpunkta prasību neievērošanu administratīvā atbildība noteikta Latvijas APK 149.^{10} panta ceturtās daļas 5.punktā. /pers. A/ Sūdzībā norāda, ka administratīvais pārkāpums tika konstatēts teritorijā, kas ir privātīpašums, daudzdzīvokļu nama pagalmā, kas ir blakus teritorija, kurā atļauts novietot transportlīdzekļus stāvēšanai tikai ar speciālajām atļaujām. Atbilstoši CSL 1.panta 6.punktam ceļu satiksmes dalībnieks ir jebkura persona, kas atrodas uz ceļa vai tieši piedalās ceļu satiksmē. CSL 2.panta 1.punkts nosaka, ka šī likuma mērķis ir noteikt ceļu satiksmes drošības organizatoriskos un tiesiskos pamatus Latvijā, lai aizsargātu cilvēka dzīvību un veselību, vidi, kā arī fiziskām un juridiskām personām piederošo mantu. No minētā izriet, ka attiecības ceļu satiksmē ir publisko tiesību regulācijas priekšmets, kurās piemērojams publisko tiesību princips -atļauts tikai tas, kas noteikts tiesību normās, nevis privāto tiesību princips - atļauts viss, kas nav aizliegts. Ņemot vērā iepriekš norādītas tiesību normas un tiesu praksi, Iestāde norada, lai ietve pildītu savu funkciju - nodrošināt netraucētu gājēju kustību, nav nepieciešams konstatēt konkrētu vietu uz kurieni ved ietve, lai pārkāpumu konstatēšanas vieta tiktu uzskatīta par ietvi. Galvenais kritērijs ir tas, ka šī ceļa daļa ir paredzēta gājējiem. /pers. A/ norāda, ka Lēmumā nav pamatota atsauce uz tiesu praksi par apstāšanās un stāvēšanas noteikumu piemērošanu dzīvojamās zonās, jo norādītā tiesu prakse varētu būt nepiemērota un novecojusi. Nepiekrīt šādai tiesību normu interpretācijai un norāda, ka CSN ir regulēti vispārējie un speciālie apstāšanās un stāvēšanas noteikumi, un 141.punkts nav speciālā tiesību norma, attiecībā pret CSN 121.9.apakšpunktu. Abas šīs normas ir iekļautas CSN un ir vienāda juridiskā spēka tiesību normas, kas nevar izslēgt viena otru. CSN 141.punktā ietvertais īpašais regulējums ir atzīstams par papildus nosacījumu vispārīgām apstāšanās un stāvēšanas prasībām, kas noteiktas CSN 121.9.apakšpunktā, nevis kā vispārīgo prasību izslēdzošs nosacījums.Iestāde norāda, ka šāds Sūdzības iesniedzēja viedoklis nav pamatots, atsaucoties uz 2016. un 2017.gada tiesu praksi, kur Rīgas apgabaltiesa norāda, ka ņemot vērā CSN 13.nodaļā noteikto dzīvojamās zonas būtību, dzīvojamās zonas pagalmos ietvertais īpašais regulējums ir atzīstams par papildus nosacījumu vispārīgām apstāšanās un stāvēšanas prasībām, kas noteiktas CSN 11.nodaļā, nevis kā vispārīgo prasību izslēdzošs nosacījums. Tādējādi dzīvojamās zonās ir jāievēro gan vispārīgie CSN 11.nodaļā noteiktie stāvēšanas un apstāšanās noteikumi, gan papildus arī CSN 13.nodaļā noteiktais. Tāpat Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesas kolēģija 2017.gada 30.novembra spriedumā lietā Nr.1A68022117 norāda, ka, ja CSN 13.nodaļa būtu jāpiemēro tādējādi, ka tā izslēdz vispārīgās CSN 11.nodaļā noteiktās tiesību normas, tad pirmkārt, tas būtu pretrunā ar 1968.gada 8.novembra Konvencijas par ceļu satiksmi 23.pantā "Apstāšanās un stāvēšana" noteiktajām obligātajām prasībām, kurām līgumslēdzējas puses nedrīkst paredzēt izņēmumus, otrkārt, šāda situācija būtu pretrunā ar dzīvojamo zonu noteikšanas mērķi un, treškārt, tas novestu pie nepieļaujamas situācijas, kad transportlīdzekļu vadītājs transportlīdzekli varētu atstāt jebkurā vietā. Ņemot vērā iepriekš norādīto, Sūdzības iesniedzējam nav pamata apšaubīt aktuālo tiesu praksi saistībā ar transportlīdzekļu novietošanu stāvēšanai daudzdzīvokļu namu pagalmos. Iestāde jau pārsūdzētajā Lēmumā ir norādījusi plašu un detalizētu pamatojumu, kāpēc /pers. A/ sūdzība ir noraidāma un Rīgas pašvaldības policijas Centra pārvaldes inspektora 2018.gada 9.marta administratīvā pārkāpuma protokols-lēmums Nr.512480215 ir atstājams negrozīts. Ņemot vērā iepriekš minēto, lūdz tiesu noraidīt /pers. A/ Sūdzību (lietas 26.-28.lapa).

Tiesā saņemti /pers. A/ papildus paskaidrojumi, kuriem pievienotas Nekustamā īpašuma Kr.Valdemāra ielā 76, Rīgā, zemes robežu plāna un tehniskā projekta kopijas, un norādīts, ka rodas neloģiska un absurda situācija, jo vairākiem nama Rīgā, Kr.Valdemāra ielā 76, iedzīvotājiem/īpašniekiem pastāv strīds par pašvaldības policijas pieņemtajiem lēmumiem par šiem pašiem tiesiskajiem un faktiskajiem apstākļiem, jo nevar piekrist, ka novietojot transportlīdzekli uz sev piederoša zemes gabala, Sūdzības iesniedzēja gadījumā - ģimenei piederoša, uz kura paši esot izveidojuši vietu, kur novietot transportlīdzekli un, kur tie novietoti gadiem, tagad, kad namā sākusi dzīvot viena persona, kas vēlas tādā veidā "iepriecināt" pārējos, pašvaldības policija soda pašus zemes tiešos un pastarpinātos īpašniekus par savas zemes izmantošanu savām vajadzībām, gūstot pašvaldības budžetā līdzekļus no privātīpašnieku zemes uz apgalvojot, ka namu pagalmos ir jāievēro stingrāki noteikumi, nekā uz ceļa ārpus tiem (lietas 31.-34.lapa).

Latvijas APK 289.^{6} panta septītā daļa nosaka, ka izskatot sūdzību administratīvā pārkāpuma lietā, tiesai cita starpā jāizlemj: vai ir noticis administratīvais pārkāpums, vai persona, kuru sauc pie administratīvās atbildības, ir vainīga šā administratīvā pārkāpuma izdarīšanā, vai persona ir sodāma par šo administratīvo pārkāpumu, vai ir apstākļi, kas pastiprina vai mīkstina atbildību un kāds administratīvais sods piemērojams personai.

Saskaņā ar Latvijas APK 9.pantu par administratīvo pārkāpumu atzīstama prettiesiska, vainojama (ar nodomu vai aiz neuzmanības izdarīta) darbība vai bezdarbības, kura apdraud valsts vai sabiedrisko kārtību, īpašumu, pilsoņu tiesības un brīvības vai noteikto pārvaldes kārtību un par kuru likumā paredzēta administratīvā atbildība.

Pārbaudījusi lietas materiālus, izvērtējusi /pers. A/ Sūdzību un pārsūdzēto Lēmumu, tiesa atzīst, ka Iestādes konstatētie faktiskie un tiesiskie apstākļi, uz tiem balstītie secinājumi ir pareizi un Rīgas pašvaldības policijas priekšnieka /pers. B/ 2018.gada 23.aprīļa lēmums Nr./numurs/ ir atstājams negrozīts, bet /pers. A/ sūdzība noraidāma, jo tajā nav norādīti tādi apstākļi, kas varētu būt par pamatu Lēmuma atcelšanai.

Tiesa konstatē, ka lietā ir iegūti pierādījumi ar kuriem pamatots pārsūdzētais Lēmums un pamatojoties uz kuriem Iestāde secinājusi, ka Sūdzības iesniedzējs ir izdarījis Latvijas APK 149.^{10} panta ceturtās daļas 5.punktā paredzēto administratīvo pārkāpumu.

Latvijas APK 289.^{13}panta trešā daļa nosaka, ja tiesnesis, izskatot sūdzību, atzīst, ka iestādes lēmumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, viņš par sūdzību pieņemtā nolēmuma motīvu daļā var norādīt, ka pievienojas iestādes nolēmuma motivācijai. Šādā gadījumā izvērstāks argumentu izklāsts nav nepieciešams.

Tiesa secina, ka Lēmumā pilnīgi un vispusīgi izvērtēti visi lietā esošie pierādījumi, kā arī izvērtēti un atspēkoti sūdzībā ietvertie argumenti, izskatot administratīvā pārkāpuma lietu atbilstoši Latvijas APK prasībām, un tiesa pilnībā pievienojas Lēmuma motivācijai.

Latvijas APK 243.panta ceturtā daļa nosaka, ka, ja vien administratīvā pārkāpuma lietvedībā netiek pierādīts pretējais, bez papildu procesuālo darbību veikšanas par pierādījumu uzskatāmas ziņas par faktiem, kuras administratīvā pārkāpuma konstatēšanas brīdī administratīvā pārkāpuma protokolā fiksējusi amatpersona.

Tiesa atzīst, ka lietā nav iegūti nekādi pierādījumi, kas pierādītu citus apstākļus, nekā tas ir norādīts 2018.gada 9.marta administratīvā pārkāpuma protokolā-lēmumā Nr./numurs/.

Attiecībā uz Sūdzības iesniedzēja, lūdzot atcelt Lēmumu, Sūdzībā norādīto, ka Transportlīdzeklis netika novietots uz ietves, bet uz flīzēm, paaugstinājuma, ko varētu uzskatīt par robežu, kas nošķir brauktuvi, ko uzlikuši paši dzīvokļu īpašnieki, lai novietotu tur savus transportlīdzekļus, minētajā vietā nekad iepriekš un arī tagad, pie pašu izvietotām betona flīzēm, nav bijusi izbūvēta gājēju ietve, minētā vieta nenodrošina gājējiem ne kustību no kādas ietves līdz kādai citai, ne piekļūšanu ieejai savā namā, ne iešanu gar savu namu, Transportlīdzeklis stāvējis nama pagalmā, kas nemaz netiek norādīts, tiesa konstatē sekojošo.

No lietas materiāliem un pievienotajiem fotoattēliem redzams, ka vieta, kur novietots Transportlīdzeklis atrodas daudzdzīvokļu māju iekšpagalmā. Transportlīdzeklis novietots vietā, kas atrodas uz paaugstinājuma attiecībā pret brauktuvi un ir atdalīta no braucamās daļas ar apmali.

CSN izpratnē, dzīvojamās zonās un daudzdzīvokļu namu pagalmos, vieta pa kuru pārvietojas transportlīdzekļi ir brauktuve, un attiecībā uz transportlīdzekļu novietošanu stāvēšanai dzīvojamās zonā, tajā skaitā daudzdzīvokļu dzīvojamās mājas pagalmā, tā vadītājam ir jāievēro norādīto noteikumu 141.punkts, kā arī 121.9 punkts.

CSN 141.punkts nosaka, ka transportlīdzekļu stāvēšana dzīvojamās zonās atļauta tikai speciāli paredzētās stāvvietās. Ja tādu stāvvietu nav vai ja tās ir aizņemtas, transportlīdzekļu stāvēšana atļauta tikai vietās, kur tas netraucē gājēju pārvietošanos vai citu transportlīdzekļu braukšanu.

CSN 121.9.apakšpunkts nosaka, ka aizliegts apstāties un stāvēt uz ietvēm, gājēju ceļiem, gājēju un velosipēdu ceļiem, kopīgiem gājēju un velosipēdu ceļiem, velosipēdu ceļiem un velojoslām, izņemot šo noteikumu 117.punktā minētos gadījumus.

CSN 117.punkts nosaka, ka stāvvietās pie ietves vai, uzbraucot uz ietves, ja stāvvieta apzīmēta ar 529., 537. vai 539. ceļa zīmi un 830.- 839. papildzīmi, tajās norādītajā veidā atļauts stāvēt motocikliem, tricikliem, kvadricikliem un vieglajiem automobiļiem bez piekabēm, bet, ja stāvvieta apzīmēta ar 830. vai 831. papildzīmi, - arī vieglajiem automobiļiem ar piekabēm, kā norādīts ar attiecīgo papildzīmi un ceļa apzīmējumiem. Stāvvietās uz ietves transportlīdzekļi jānovieto vienā rindā iespējami tuvu brauktuvei. Uz ietves atļauts stāvēt velosipēdiem, divriteņu mopēdiem un motocikliem bez blakusvāģa, ja tas netraucē gājēju pārvietošanos.

CSN 2.punktā dotajos skaidrojumos ir norādīts, ka ietve ir ceļa daļa, kas paredzēta gājējiem. Ietve piekļaujas brauktuvei vai ir atdalīta no tās.

Izvērtējot minēto un fotogrāfijās redzamo, tiesa atzīst, ka divās rindās gar brauktuves malu izvietotās betona plāksnes pēc nozīmes un minētās vietas būvniecības procesa (brauktuves un ietves atdalījums ar apmalēm, tās izmērs, platums, izvietojums (zāliena teritorija)) ir ietve. Minētā vieta ir paredzēta gājēju kustībai māju iekšpagalmā, nodrošina gājēju pārvietošanos dzīvojamo māju kompleksa ietvaros. Tā ir izvietota pretim ieejai/izejai no dzīvojamās mājas. Tāpat teritorija ir brīvi pieejama citām personām.

Tāpat ir redzams, ka šajā vietā gājēju kustība nav nekādā veidā ierobežota un šī vieta nav paredzēta transportlīdzekļu kustībai. Apstāklis, ka ar transportlīdzekli ir iespējams uzbraukt uz attiecīgās vietas, nepadara šo vietu par tādu, kas paredzēta transportlīdzekļu kustībai un nemaina vietas funkcionālo dabu, proti, tā paredzēta gājējiem, kā arī apstāklis, ka šajā vietā ietve ir platāka un uz tās iespējams iebraukt ar transportlīdzekli, nevar būt par pamatu izmantot šo ietvi kā stāvlaukumu.

Tāpat tiesa konstatē, ka teritorija, kur tika novietots stāvēšanai Sūdzības iesniedzēja Transportlīdzeklis, nav apzīmēta ar ceļu satiksmes zīmēm, kas norādītu, ka ir atļauta stāvēšana uz ietves.

Izvērtējot minēto secināms, ka vieta, kur novietots stāvēšanai Transportlīdzeklis, ir vērtējama kā ietve CSN izpratnē, līdz ar to konkrētajā gadījumā ir konstatēta CSN 121.9.apakšpunkta prasību neievērošana.

Tiesa atzīst, ka transportlīdzeklis ROVER MINI, valsts reģistrācijas numurs /reģistrācijas numurs/, bija novietots stāvēšanai uz ietves - vietā, kur tas ir aizliegts, administratīvā pārkāpuma protokolā norādītajā vietā - Kr.Valdemāra ielā 76, Rīgā, iekšpagalmā.

N o Lēmuma redzams, ka Iestāde ir izvērtējusi un norādījusi, ka Transportlīdzeklis bija novietots stāvēšanai dzīvojamā zonā daudzdzīvokļu dzīvojamās mājas pagalmā, līdz ar to, sūdzības iesniedzēja /pers. A/ iebildums par pārkāpuma vietas nenorādīšanu Lēmumā nav pamatots. Kā arī, apstāklis, ka Sūdzības iesniedzējam ir atšķirīgs viedoklis par notikuma vietas teritorijas vērtējumu, nevar būt par pamatu Iestādes Lēmuma atcelšanai.

Par CSN 121.9.apakšpunkta prasību neievērošanu administratīvā atbildība noteikta Latvijas APK 149.^{10} panta ceturtās daļas 5.punktā, par ko transportlīdzekļa vadītājam paredzēts naudas sods 30 EUR apmērā.

Saskaņā ar Latvijas APK 32.panta pirmo daļu, sodu par administratīvo pārkāpumu uzliek ietvaros, ko nosaka normatīvais akts, kurā paredzēta atbildība par izdarīto pārkāpumu, stingrā saskaņā ar šo kodeksu un citiem aktiem par administratīvajiem pārkāpumiem.

Latvijas APK 149.^{10} panta ceturtā daļa ir imperatīva norma, kas nosaka konstantu soda veidu un apmēru par izdarīto administratīvo pārkāpumu. Tas nozīmē, ka likumdevējs jau ir paredzējis, ka par šādu CSN pārkāpumu ir piemērojams konkrēts naudas soda apmērs.

Pamatojoties uz Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 289.^{12} panta otrās daļas 1.punktu, 289.^{13} un 289.^{18} pantu, tiesa

n o s p r i e d a

atstāt negrozītu Rīgas pašvaldības policijas priekšnieka /pers. B/ 2018.gada 23.aprīļa lēmumu Nr./numurs/, bet /pers. A/ sūdzību - noraidīt.

Spriedumu var pārsūdzēt Kurzemes apgabaltiesā 10 (desmit) darba dienu laikā no nolēmuma paziņošanas dienas, apelācijas sūdzību iesniedzot Kurzemes rajona tiesā.

Tiesas nolēmums pieejams tiesas kancelejā 2018.gada 3.augustā.

Tiesnese (personiskais paraksts) I.Rudzīte